

“La intel·ligència pastoral connecta la vida i la reflexió”

Dm, 3/07/2018 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) Defensa la necessitat d'unir la vida i la reflexió per garantir “una fe saludable”. **Daniel Palau** és el rector de les parròquies de Santa Maria i Sant Antoni Abat de Corbera de Llobregat, professor de Concili Vaticà II i ecumenisme a la Facultat de Teologia de Catalunya i director de la Càtedra de Teologia Pastoral Arquebisbe Josep Pont i Gol. Amb la càtedra acaba de publicar al CPL el llibre [*Intel·ligència pastoral. Eixos per a una reflexió teològica*](#), el primer títol de la nova col·lecció Pastoral.doc.

Què és la intel·ligència pastoral? Quin és l'objecte d'estudi?

No volem reduir la pastoral a una cosa de caire intel·lectual, sinó lligar la reflexió amb la vida i la vida amb la reflexió. Un àmbit del tot necessari i urgent, que el **papa Francesc** ens el demana i exigeix.

En el llibre hi ha experiència?

La pròpia experiència d'una vida cristiana, relativament sana o equilibrada. No podem caure en un cristianisme de pura activitat ni tampoc d'un cristianisme de pura contemplació. Hem de saber teixir camins d'anada i tornada, cap a la vida i cap a les propostes de salvació que Déu ens fa. La “intel·ligència pastoral” ha de connectar aquests dos àmbits.

La proposta arriba des de la Càtedra Pont i Gol. Què preteneu?

Som una càtedra de teologia pastoral, un espai que vol ser reflexiu. No proposem materials ni propostes pedagògiques ni catequètiques de la fe, perquè això ho fa molta altra gent i ho fan molt bé. Som un espai de reflexió des de la fe, sobretot intentant descobrir quins són els elements que ens ajudarien a verificar una pastoral sana o saludable, o amb esperança, que respon a la proposta missionera

del papa Francesc. I molt contextualitzat al nostre moment. Cada època de la història ha hagut de pensar i repensar la pastoral.

De la mateixa manera que ho ha de fer la teologia?

Exacte, que ha d'intentar respondre a les inquietuds que són diverses en cada època i context de la història. D'aquí els nou elements que plantejarem al llibre. Uns criteris que haurien d'estar presents en el plantejament pastoral de qualsevol proposta; siguin presons, universitat, hospitals, parròquia, diòcesi o en una vida pastoralment activa.

Aquests nou elements són la pregunta pel sentit, el llenguatge, la confessió de la fe, la conversió pastoral, les perifèries, la comunicació, la urbanització, la diocesanitat i la cultura vocacional.

Sí. Les tres primeres són de sortida, tres d'una vida cristiana adulta cap a una visió eclesial *ad intra*, i els darrers, que tenen a veure amb el propi territori que un trepitja i que intenta plasmar en la vida diocesana o parroquial, on els cristians ens anem movent.

Una idea que lliga a la "intel·ligència pastoral" és que els missioners no són especialistes, sinó testimonis.

Tots som capaços de fer pastoral; abans havíem penjat l'etiqueta de missioners a uns quants que eren "experts en". Aquesta etiqueta no la podem reservar només a uns quants, tots som cristians missioners. Tots som capaços de fer aquest esforç de pensar i de poder compartir amb molta senzillesa l'esperit i la vivència de la paraula de Déu, l'evangeli i la proposta de Déu allà on els cristians viuen.

La reflexió no vol proposar cap manual ni receptari, però sí que sembla imprescindible, per a la missió dels cristians, tenir habilitats pedagògiques i comunicatives.

Nosaltres parlem d'una proposta "confessant de la fe". Pels temps que vivim, d'alguna manera la fe ha de ser proposada com una realitat saludable i no vergonyant, com un estil de viure la pròpia existència, totalment oberta a ser compartida i a ser oferta explícitament.

No sempre ha estat així?

Abans altres processos o plantejaments respectaven la llibertat de la pastoral reservant l'àmbit de la confessió de la fe en determinats moments del procés. Aquest punt hauria de ser explícit: parlem de Jesús i de Déu en la vida d'una persona, no és ni una idea llunyana ni estrambòtica. Això ho fem a partir de Jesús, que és el nostre model de vida humana.

En el model que proposeu hi ha un rebuig frontal a la "cultura del fast". Parleu d'una proposta cristiana que ha de generar un ambient.

Prou de presses, prou d'anar atabalat. Volem evitar d'una vegada per totes aquell mal de cap dels pastoralistes del criteri de l'autosatisfacció: buscar resultats immediats. Hem de superar-ho d'una vegada i hem de viure amb molta confiança. Nosaltres som sembradors i no podem no sembrar; però no hem d'estar vivint pendents dels resultats. Les estadístiques descriuen espais i realitats, però no ens

parlen del grau de fe de qui tens en un grup. La pastoral no s'entén amb presses ni immediateses. Hem de fer un esforç molt sincer per no viure dominats pel món sinó per la proposta d'un Déu que porta realment la història.

La qüestió dels pobres, la supposeu fundacional i no estratègica. Per què?

Diem que no fem la pastoral només adreçada als pobres, sinó que acceptem que els pobres també han d'evangelitzar. És la crida del papa Francesc d'anar a les perifèries, perquè homes i dones de cor senzill moltes vegades viuen amb molta més radicalitat i autenticitat. Hem de ser capaços de detectar-ho. Tampoc hem de reduir ni rebaixar propostes pastorals; però sí estar molt al costat dels perifèrics. De fet, al Regne de Déu, Déu ens ha comptat a tots. Amb ells compartim la vida, l'existència i la missió. Ens evangelitzem mútuament. I això li passa tant a un pare que és evangelitzat i educat pel seu fill, com a un mossèn que és educat per la feligresia i també a la inversa: ens complementem i donem els uns als altres. La imatge de l'Església com a poble de Déu.